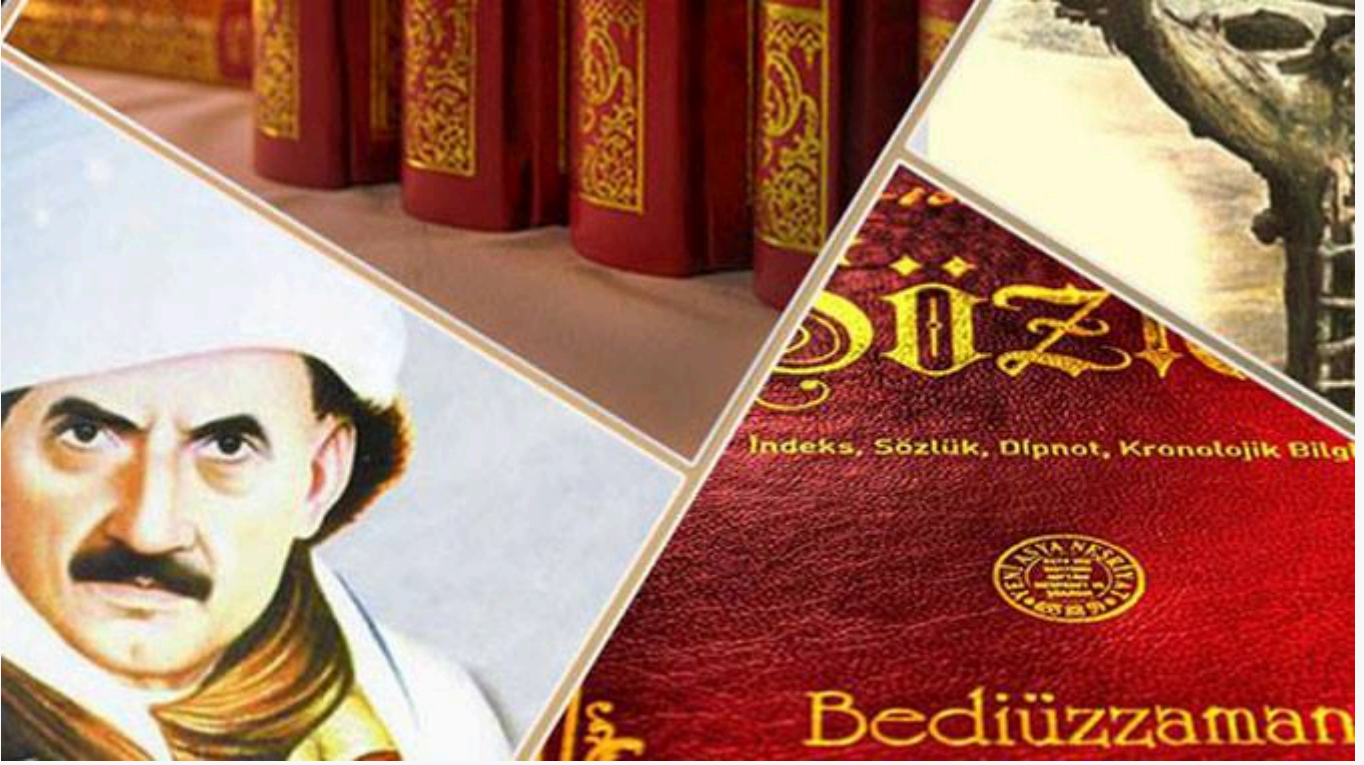

El-Hüccetü’z-Zehra Risalesi

El-Hüccetü’z-Zehra Risalesi adı üzerinde “En parlak vahdaniyet ve iman delilleri” anlamındadır. Bu risale, Bediüzzaman’ın Afyon hapsinde yazdığı, imanın ispatına dair en son risalesidir. Bediüzzaman, risalenin girişinde bizzat kendisi bu eseri şöyle tarif eder: “Bu ders zahiren küçük, hakikaten pek büyük ve çok kuvvetli ve çok geniş bir risaledir. Hem benim tefekkürî hayatımın, hem nurun hakikî hayat-ı maneviyesinin ilmelyakîn, aynelyakîn ittiihadından çıkan bir meyve-i imaniye ve firdevsî bir semere-i Kur’âniyedir.”

El-Hüccetü’z-Zehra “Şualar” isimli mecmuanın son şua’sı olan “15. Şua” Risalesidir. Bediüzzaman’ın bu risaleden sonra, Emirdağ Lâhikası’nda geçen “Hüve Nüktesi”nin haşiyesi sadedinde “Radyoya dair” bir dersi olmuş, onu da lâhika şeklinde talebelerine göndermiştir.

Bediüzzaman Hazretleri eserlerinin en önemlilerini hapisanelerde ve tecrid-i mutlak denilen hücre hapislerinde, en olumsuz ve zor şartlarda, zehirlenmiş ve hasta hâllerinde yazmıştır. Otuzuncu Lem’a ve İkinci Şua gibi çok değerli risaleleri “Eskişehir hapsinde” ve tecrid-i mutlakta, Meyve Risalesi’ni “Denizli hapsinde” ve Afyon Medrese-i Yusufiyesi’nde de “El-Hüccetü’z-Zehra” risalesini telif etmiştir. Bu durum göstermekte ve ispat etmektedir ki, bu risaleler Kur’ân’ın malıdır ve müellif-i muhteremin kalbine ilham ve sünuhât yoluyla gelmiş; o da sırf lillah için “Kur’ân-ı Hakîm”in bu mu’cizevî mânâlarını, zor şartlarda ve zulüm altında, bazen kibrit kutularına ve kese kâğıtlarına da olsa yazmış ve gizli şekilde talebelerine ulaştırmıştır. Nur talebeleri de onları el yazıları ile çoğaltmışlardır. Bu önemli risaleler işte böyle telif edilmiştir.

Risale-i Nur’un böyle en olumsuz şartlarda telif edilmesi kesinlikle ispat eder ki, bu eserler doğrudan ilham ve sünuhât eseridir. Nitekim Yüce Allah, Peygamberimize (asm) Kur’ân’ı vahy ile gönderdiği zaman Peygamberimiz (asv) ezberlemek için acele ediyor ve dili ile Hz. Cebrail’in (ra) okumasını takip ediyordu. Yüce Allah, Peygamberimize (asm): “Ey Resulüm, öğreneceğim diye acele ile dilini oynatma. Onu senin kalbinde toplamak ve okutmak bize aittir. Kur’ân’ı Cebrail okuyunca sen onu kalbinden takip et, yeter. Sonra onun beyanı ve açıklaması da bize aittir” (Kıyame, 75:16-19) buyurmuştur. Peygamberimizin (asv) kalbine Kur’ân’ı vahyeden ve öğreten Allah, sonra onun beyanını yine Cebrail (as) aracılığı ile Peygamberimize (asm) öğreterek ve açıklayarak namazın nasıl kılınacağı, orucun nasıl tutulacağı hususlarını öğretmiş, yani beyan etmiştir. Benzer şekilde Kur’ân’ın beyanı ve beyyinâtını da ihtiyaca göre her asırda, Peygamber varisi olan müceddidlerin kalbine ilham ederek Kur’ân’ın o asra bakan yönlerini beyan etmiştir. “Mesnevi” ve “Fütühu’l-Gayb” gibi eserler böyle ilham eseri olduğu gibi Risale-i Nur da ilham ve sünuhât eseridir. Bunun en açık delili de “El-Hüccetü’z-Zehra” risalesidir.

El-Hüccetü’z-Zehra risalesi iki makamdır. Birinci makamı üç kısımdır. Birinci kısım bir cihette “İsm-i Azam” mertebesini

taşıyan ve namazlardan sonra okunması sünnet-i müekkede olan “Lâ ilâhe illallah vahdehu lâ şerike leh... (ilâ-âhir)” zikrinin on bir kelimesinin delilleri ve hüccetleridir. İkinci kısımda Fatiha-i Şerife’nin imanın rükünlerine ve hüccetlerine olan delâleti ispat edilmiştir. Üçüncü kısımda ise; ilk iki kısımda Kelime-i Şahadet’in birinci kelâmı olan “Lâ ilâhe illallah” kelâmının delilleri ve hüccetlerini gösterdiği gibi bu üçüncü kısım da “Muhamme’r-Resulullah” cümlesinin delillerini “Fetih Sûresinin son âyetinin tefsirini yaparak bir Mukaddime” ve iki “İşaret” ve “On beş şahadetle” ispat etmektedir. İkinci makam ise Fatiha’nın son âyetinde geçen “mağdub” ve “dâllîn” gûruhunun yanlışlarını göstererek “hidayet” yolu olan peygamberlerin, siddıkların, şehitlerin ve salihlerin hak ve istikamet üzere olan yolunu ispat eden ve “Tevhid”in en anlaşılmayan ve tartışmalı olan “ilim, irade ve kudret” sıfatlarını ve onların tecellilerini “Allahü Ekber” projeksiyonu ile gösterip kâinattaki delilleri ortaya koyarak ispat etmektedir. Bu manaları izah etmek için “Âyetü’l-Kübra” risalesinin ve Yirminci Mektub’un ikinci makamı olan “ilim, irade ve kudret” sıfatlarını ispat ile İkinci Şuanın mükemmel bir hûlasasını ders vermektedir.

Elhâsıl, El-Hüccetü’z-Zehra “Kul Hüvallahü Ehad” ve “Allahü’s-Samed” hakikatini en güzel şekilde izah ve ispat ederek “tevhid” ve “vahdaniyet-i İlâhiyeyi” ispat etmektedir. Bununla beraber “Allahü’s-Samed” hakikati olan her şeyi yoktan ve hiçten yaratması ve hiçbir şeye muhtaç olmamasını akla şüphe bırakmayacak şekilde ispat eden mücmel bir “iman” dersidir. Her okuyana, kabiliyetine ve derecesine göre, dersini mükemmel şekilde vermektedir. Yeter ki imana ihtiyacımızı hissederek istifade etmek niyeti ile okuyalım.

11 Aralık 2012, Salı